

Ένα Μνημόνιο κάθε μήνα, ή επιτέλους φεύγουν;

του Γιάννη Μηλιού

Στο άρθρο μου της 21/10 στην *Αυγή* αναφέρθηκα στη «ριζοσπαστική» στρατηγική του κ. Σόιμπλε (όπως την περιέγραφε με δηλώσεις που έκανε στη Σιγκαπούρη) για τη δημοσιονομική ενοποίηση της Ευρώπης.¹ Την περασμένη Τετάρτη διέρρευσε η συμφωνία που φέρεται να έκανε η ανεκδιήγητη ελληνική κυβέρνηση για να πάρει τη δόση της και να συνεχίσει το έργο του βαμπίρ που έχει αναλάβει, το έργο αφαίμαξης της συντριπτικής πλειοψηφίας των ανθρώπων που ζουν κι εργάζονται στην Ελλάδα. *Κάθε μήνα*, θα ελέγχει το κλιμάκιο της τρούικα αν έχουν τηρηθεί τα συμφωνηθέντα μέτρα επίθεσης στον κόσμο της εργασίας. Αν όχι, η κυβέρνηση θα επιβάλλει «ισοδύναμα» μέτρα περικοπών (επιτέλους, βρίσκει το πραγματικό της νόημα η αγαπημένη λέξη του κ. Κουβέλη). Η εξέλιξη αυτή, αν γίνει πραγματικότητα και δεν ανακοπεί από το κίνημα των μαζών, είναι σημαντική καθώς μας εισάγει σε μια νέα περίοδο, την περίοδο των διαδοχικών μνημονίων χωρίς τέλος.

Το πρώτο κριτήριο βάσει του οποίου θα ελέγχεται η κυβέρνηση κάθε μήνα ως προς την επιτυχία της νεοφιλελεύθερης πολιτικής της διαρρέεται στον τύπο ότι θα είναι τα έσοδα από τις ιδιωτικοποιήσεις. Αν τα έσοδα δεν είναι τα αναμενόμενα θα εισάγονται νέες περικοπές σε δημόσιες δαπάνες, ενδεχομένως σε μισθούς και συντάξεις του δημοσίου, ή νέοι φόροι. Τι σημαίνει πρακτικά αυτό; Σημαίνει ότι η κυβέρνηση προσπαθεί να στρέψει το ένα κομμάτι της κοινωνίας απέναντι στο άλλο. Αν για παράδειγμα οι εργαζόμενοι της ΔΕΗ ή της ΕΥΔΑΠ αντισταθούν στην ιδιωτικοποίηση της επιχείρησης στην οποία εργάζονται η κυβέρνηση θα προσπαθήσει να τους καταστήσει υπεύθυνους για τα νέα μέτρα που θα πλήξουν τους δημόσιους υπαλλήλους, ή ολόκληρη την κοινωνία αν πρόκειται για περικοπές π.χ. στην υγεία ή στην παιδεία ή για φορολογία.

Πρόκειται για μια τακτική διαίρεσης, μια τακτική που ευνοεί τον κοινωνικό κανιβαλισμό, ο οποίος έχει αποδειχθεί ιστορικά ότι αποτελεί απαραίτητο στοιχείο «επιτυχίας» των νεοφιλελεύθερων πολιτικών όπου αυτές εφαρμόστηκαν.

Αντί να λάβει υπόψη της η κυβέρνηση ότι παραλίγο να πέσει κατά τη διαδικασία ψήφισης των μέτρων, οδηγείται σε φυγή προς τα μπρος: Μονιμοποιεί τα «έκτακτα μέτρα», την κατάσταση εξαίρεσης, την μετατρέπει σε κανονικότητα και αντίθετα ανάγει τη δημοκρατία, τον κοινωνικό διάλογο και τη διαπραγμάτευση σε εχθρούς της οικονομίας και κατά συνέπεια του έθνους.

Από την πρώτη μέρα ανακοίνωσης του Μνημονίου-3 κάποιοι βουλευτές της συμπολίτευσης δήλωσαν ότι δεν πρόκειται να ψηφίσουν επιπλέον μέτρα, καθώς κατανοούν ότι η πολιτική τους καριέρα θα λήξει άδοξα. Η κυβέρνηση το γνωρίζει αυτό, γι' αυτό ο πολιτικός ταχυδακτυλουργός κ. Σαμαράς αναγκάστηκε να δηλώσει την παραμονή ψήφισης των μέτρων ότι πρόκειται για τα «τελευταία». «Τελευταία» που θα συμπληρώνονται ανά μήνα με «ισοδύναμα», μαθαίνουμε τώρα.

Με το ΠΑΣΟΚ εντελώς διαλυμένο, τη ΔΗΜΑΡ σε φάση αναγκαστικής εσωστρέφειας, τη ΝΔ να οδεύει ολοένα προς δεξιότερες θέσεις και πρακτικές για να αναχαιτίσει τη διαρροή ψηφοφόρων της προς τη Χρυσή Αυγή και την επιλογή τραπεζίτη-πρωθυπουργού να έχει καεί από πέρυσι, τι μένει πλέον στην πολιτική φαρέτρα του συστήματος;

¹ Άλλη μία σύνοδος, άλλο ένα Plan B: <http://www.avgi.gr/ArticleActions/show.action?articleID=722285>

Το μόνο που φαίνεται να απομένει είναι ο συνασπισμός τους σε ένα ενιαίο μπλοκ του «ακροδεξιού κέντρου», η αύξηση της καταστολής και η προσπάθεια υπονόμησης του κοινωνικού ρεύματος που έχει ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ. Θα τους αφήσουμε;